

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/81/2014
Identifikačné číslo spisu:	1010200779
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1010200779.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci navrhovateľov: 1. Ing. I. B., bytom P., 2. MUDr. Z. B., bytom J., 3. PhDr. A. L., bytom X., 4. Mgr. L. C., bytom J., 5. Ing. B. F., bytom J., 6. MUDr. F. X., bytom B., všetci zastúpení JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom, J. Ľatliaka č. 8, Dolný Kubín, proti odporcovi: Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Bratislave) so sídlom Trenčianska č. 55, Bratislava, za účasti: 1. Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky, Hlboká cesta č. 2, Bratislava, 2. Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne nám. č. 1, Bratislava, 3. Slovenský pozemkový fond, Búdková č. 36, Bratislava a 4. Stavebné bytové družstvo Bratislava I., Palackého č. 24, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľov proti rozhodnutiu odporcu č.j.: 40/09/595/2010/D, Zn.: 893/92 zo dňa 16. februára 2010, na odvolanie navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sp/5/2010-125 zo dňa 19. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sp/5/2010-125 zo dňa 19. marca 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

Preskúmaným rozhodnutím č.j.: 40/09/595/2010/D, Zn.: 893/92 zo dňa 16.02.2010 odporca v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení aktuálnom v čase rozhodovania vo veci (ďalej len „zákon o pôde“) rozhodol, že navrhovatelia nespĺňajú podmienky vymedzené v § 6 ods. 1 písm. m/ zákona o pôde a preto im nepriznáva vlastnícke právo a ani náhradu za nehnuteľnosť o výmere 413 m² nachádzajúcu sa v katastrálnom území B., PK vložky č. 4945, parcela č. 1821, záhrada. Rozhodol tak s odôvodnením, že pozemok je sčasti zastavaný a z časti ide o ostatnú plochu, bol vyvlastnený pre výstavbu diplomatického objektu a na tento účel bol aj použitý. Poukázal tiež na rozsudky Mestského súdu v Bratislave č. k. 18S

68/94-7 a 18S 40/95-8, vydané na návrh pôvodných vlastníkov o druhej časti pozemku.

Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu a dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné potvrdiť podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne.

V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že vo veci doplnil dokazovanie dopytom u Správy služieb diplomatického zboru a.s., ktorá bola vlastníkom predmetného pozemku až do uzatvorenia zmluvy č. 56/2001 o bezodplatnom prevode správy majetku štátu zo dňa 21.09.2001 v znení dodatku č. 1 zo dňa 22.10.2001 a ktorá súdu dňa 20.09.2012 oznámila, že konzulárny objekt bol na predmetnom pozemku vystavaný ako jej vlastná investícia s tým, že ho v roku 1985 prevzala do operatívnej evidencie. Dňa 20.03.1995 bol konzulárny objekt daný do prenájmu Veľvyslanectva Ukrajiny, ktoré ho užíva doposiaľ. Dňa 28.12.2001 bol celý konzulárny objekt protokolárne odovzdaný zúčastnenej osobe 1/ zmluvou č. 56/2001. Zúčastnená osoba 1/ tieto informácie potvrdila a doplnila o projektovú dokumentáciu z marca 1977 vypracovanú Študijným projektovým typizačným ústavom Bratislava pod č. 70-4405-4, ktorá preukazuje, že celý komplex bol projektovaný ako konzulárny objekt.

Z obsahu spisu krajský súd zistil, že pôvodní vlastníci (MUDr. T. G. a MUDr. F. G., CSc.) si uplatnili o.i. aj nárok na vydanie pozemku parc. č. 1821 o výmere 791 m² (pôvodne vedeného v PK vložke č. 4945 mesta Bratislavy), ktorý im bol vyvlastnený za náhradu pre účel výstavby „Konzulárnych objektov“ rozhodnutím Odboru výstavby a územného plánovania Obvodného národného výboru Bratislava I. č. výst: 4250/1977-Rep. z 28.07.1977. Z pôvodnej výmery 1610 m² bolo za náhradu vyvlastnených 791 m². Vyvlastneniu predchádzalo rozhodnutie býv. OVáÚP ObNV Bratislava I. z 30.09.1976 o umiestnení stavby konzulárneho objektu o.i. na parcele č. 1821. Dňa 24.10.1987 bolo vydané stavebné povolenie a stavba konzulárneho objektu bola ukončená v roku 1982. Objekt bol dočasne prenajatý Generálnemu riaditeľstvu Výskumného ústavu výpočtovej techniky a na základe nájomnej zmluvy z 20.03.1995 Veľvyslanectvu Ukrajiny v Slovenskej republike a ako diplomatická misia tomuto účelu slúži doposiaľ.

Z vyvlastneného pozemku bol geometrickým plánom č. 240-221-254-93 z 20.05.1993 oddelený nezastavaný pozemok vo výmere 378 m², o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, že pôvodní vlastníci nespĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. m/ zákona o pôde, pretože nehnuteľnosť bola vyvlastnená pre účel výstavby „Konzulárneho objektu“, ktorý v skutočnosti aj bol postavený a užíva ho Veľvyslanectvo Ukrajiny na Slovensku.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu navrhovateľmi včas vznesených námietok v podanom opravnom prostriedku a dospel k záveru, že nie sú dôvodné. K námietke, že rozhodnutie o umiestnení stavby nie je právoplatné z dôvodu väd, ktoré mali v tomto konaní nastať uviedol, že sa ňou nemohol zaoberať, pretože v konaní išlo o posúdenie, či boli alebo neboli splnené predpoklady pre vydanie predmetnej nehnuteľnosti v zmysle zákona o pôde. Navyše aktuálne neexistuje žiadna možnosť toto právoplatné územné rozhodnutie napadnúť a preskúmať.

Ani námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu z dôvodu, že predmetný pozemok nebol riadne identifikovaný, nepovažoval súd za opodstatnenú, keď predmetný pozemok o výmere 413 m² tvorí spolu s druhou časťou pozemku o výmere 378 m², o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, vyvlastnenú výmeru 791 m² z pôvodnej parc. č. 1821 o výmere 1610 m².

Posledná relevantná námietka sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú súd rovnako nepovažoval za dôvodnú. Skutočnosť, že postavený konzulárny objekt nebol od ukončenia jeho výstavby a prevzatia do užívania (1982) využívaný pre účely diplomatickej misie cudzieho štátu, ale dočasne bol prenajatý GR VÚVT do roku 1995, odkedy slúži ako Veľvyslanectvo Ukrajiny na Slovensku, nie je podľa názoru súdu podstatná, za podstatný považuje fakt, že na vyvlastnenom pozemku bol konzulárny objekt skutočne postavený, čo znamená, že vyvlastnený pozemok slúži účelu, na ktorý bol vyvlastnený, preto nie je splnený predpoklad pre jeho vydanie v zmysle § 6 ods. 1 písm. m/

zákona o pôde. Časť predmetného pozemku bola priamo zastavaná budovou konzulárneho objektu a jeho druhá časť tvorí časť záhradného zázemia, slúžiaceho objektu diplomatickej misie, preto nemožno samostatne posúdiť len stav nezastavanej časti bez účelovej súvislosti a spätosti so zastavanou časťou. S poukazom na účel výstavby konzulárneho objektu je potrebné pod pojem „konzulárny objekt“ zahrnúť okrem samotnej budovy (stavby) objektu aj príslušnú plochu (záhradné zázemie), a to jednak z dôvodu rešpektovania obsahu a účelu Viedenského dohovoru o diplomatických stykoch a jednak z dôvodu samotného charakteru konzulárneho objektu ako takého.

O trovách účastníkov konania súd rozhodol za použitia ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. podľa výsledku konania.

Zároveň rozhodol o povinnosti navrhovateľov zaplatiť súdny poplatok za konanie v súlade s ust. § 2 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. (v znení platnom ku dňu podania návrhu). Navrhovatelia neboli v konaní úspešní, preto ich súd zaviazal k povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konanie v sume 33 € podľa položky 10 b/ Sadzobníka súdnych poplatkov v prospech Krajského súdu v Bratislave.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote navrhovatelia odvolanie s návrhom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietali, že rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení a zároveň je nedostatočne odôvodnený, lebo sa nevysporiadal s celou argumentáciou navrhovateľov. Navrhovatelia majú za to, že objekt postavený na predmetnom pozemku od jeho postavenia v roku 1982 až do r. 1993 nikdy neslúžil na účely konzulárneho objektu. Poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 127/2010 z 22. júna 2010, v ktorom vyslovil právny názor, že na preukázanie účelu nepostačovalo faktické užívanie nehnuteľnosti, ale muselo ísť o právny pomer, ktorý aj za v minulom režime platných právnych pomerov vyžadoval písomnú formu. Poukázali na ust. § 16 ods. 5 zákona o pôde s tým, že ich právni predchodcovia doručili výzvu na vydanie nehnuteľnosti Správe služieb diplomatického zboru 21.09.1991, teda v čase, kedy objekt naozaj nikdy neslúžil účelu, na ktorý bol vyvlastnený.

Namietali tiež, že súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že územné rozhodnutie (ktorým sa rozhodovalo o umiestnení stavby „Konzulárneho objektu“) doposiaľ nie je právoplatné a aj preto nemôže byť právoplatné ani vyvlastňovacie rozhodnutie, ktoré je absolútne neplatné aj z iných príčin, čo podrobne rozviedli v žalobe, na ktorú odkazujú. Návrh na skúmanie ne/platnosti vyvlastňovacieho a územného rozhodnutia nebol samoučelný, ale súvisí s meritom veci, čo potvrdzuje aj citovaný nález ústavného súdu.

Krajský súd neakceptoval ani námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu, že v ňom nie je riadne individualizovaný pozemok, ktorý je predmetom reštitúcie. Neobstojí odvolávka na geometrický plán č. 240-221-254-93 z 20.05.1993, ktorý jednak nie je súčasťou rozhodnutia a jednak ním bola vyčlenená úplne iná časť pozemku. Okrem toho v čase vydania rozhodnutia bol už celkom nepoužiteľný, pretože medzičasom boli z pôvodných PK parciel vytvorené nové parcely, ktoré majú iné číslovanie a možno aj iný tvar. Je pravdou, že o 387 m² z vyvlastneného (imaginárne) pozemku právni predchodcovia v spore neboli úspešní, to však nie je dôvod, aby súd nerozhodoval v tejto veci celkom nezávisle.

Súd podľa nich pochybil aj v tom, že ich zaviazal zaplatiť súdny poplatok 33 eur s odkazom na ust. § 2 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch a podľa položky 10 písm. b/ sadzobníka, pretože oprávnená osoba domáhajúca sa svojho práva podľa zákona o pôde proti povinnej osobe je oslobodená od súdnych poplatkov.

Odporca nevyužil možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, vyjadrili sa však k nemu zúčastnené osoby.

Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky sa k odvolaniu vyjadrilo v rozsahu svojej pôsobnosti, a to k odvolacej námietke, že súd nesprávne vyhodnotil, že nehnuteľnosť, ktorá je predmetom reštitúcie, bola a je užívaná na účel, na ktorý bola vyvlastnená a preto ju podľa § 6

ods. 1 písm. m/ zákona č. 229/1991 Zb. nie je možné vydať. V celom rozsahu sa stotožnilo s argumentáciou krajského súdu, ktorá vychádza z listinných dôkazov. Považuje za nepochybné, že účel, pre ktorý bol dotknutý pozemok vyvlastnený rozhodnutím Odboru výstavby a územného plánovania Obvodného národného výboru Bratislava I. č. 4250/1977-Rep zo dňa 28.07.1977 o vyvlastnení pre výstavbu konzulárnych objektov, ktoré bolo následne potvrdené rozhodnutím Národného výboru hl. mesta SSR Bratislavy - odboru územného plánovania a architektúry o odvolaní č. ÚPA-821/254/1978 zo dňa 16.03.1977, bol naplnený. Súhlasí s názorom súdu, že skutočnosť, že objekt nebol od ukončenia jeho výstavby a prevzatia do užívania v roku 1982 využívaný pre účely diplomatickej misie cudzieho štátu, ale dočasne bol prenajatý Generálnemu riaditeľstvu Výskumného ústavu výpočtovej techniky do roku 1995, odkedy slúži ako Veľvyslanectvo Ukrajiny na Slovensku, nie je podstatnou. Podstatným je fakt, že na predmetnom pozemku bol skutočne „konzulárny objekt“ postavený. Účelom vyvlastnenia je výstavba konzulárnych objektov, pričom splnenie tohto účelu je preukázané rozhodnutiami príslušných správnych orgánov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Namietá tvrdenie navrhovateľa, že oficiálne umiestnenie diplomatického zastupiteľstva Ukrajiny v SR je riešené až dohodou zo dňa 15.07.2003, pretože sa tak stalo na základe Dohody uzatvorenej medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Ukrajiny o podmienkach zriadenia a obsluhy diplomatických zastupiteľstiev Slovenskej republiky na Ukrajine a Ukrajiny v Slovenskej republike podpísanej v Kyjeve dňa 30. júna 1993. Predmetný objekt bol plánovaný, projektovaný i postavený ako konzulárny objekt a na tento účel je ministerstvom ako správcom tohto štátneho majetku využívaný.

Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava vo vyjadrení k odvolaniu uviedlo, že odvolanie nemá žiaden právny ani reálny základ. Názor navrhovateľov, že krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia vecí, považuje za daného prešetroného a listinami podloženého stavu za neobjektívne a neprimerané. Dôvody odvolania sú totožné s námietkami vznesenými navrhovateľmi v rámci celého správneho konania a prezentovanými aj na krajskom súde a správny orgán, aj krajský súd sa s nimi riadne vysporiadali. Krajský súd sa v prvom rade zaoberal posúdením stavby „Konzulárneho objektu“, ktorá podľa záveru súdu bola využívaná na účel vyvlastnenia, ktorá skutočnosť bráni navráteniu vlastníckeho práva navrhovateľom. Krajský súd tiež ustálil, že otázka skúmania právoplatnosti územného rozhodnutia k predmetnej stavbe nie je spôsobilá privodiť zmenu v reštitučnej veci. Rovnako požiadavka individualizácie pozemku vo výroku správneho rozhodnutia nemá za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu ako to požadujú navrhovatelia. S poukazom na uvedené žiada odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu potvrdil.

Slovenský pozemkový fond vo vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a riadne odôvodnený a voči výroku vo veci samej uvádzané odvolacie dôvody nie sú dané. Pokiaľ však ide o výrok v časti uloženej povinnosti zaplatiť súdny poplatok, má za to, že je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP z dôvodu nesprávnej aplikácie zákona o súdnych poplatkoch. Navrhol preto napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdiť a výrok o uložení poplatkovej povinnosti zrušiť.

Stavebné bytové družstvo Bratislava I. uviedlo, že rozsudok krajského súdu považuje za správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu, rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom napadnuté rozhodnutie odporcu skúmal najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 v spojení s § 250s OSP) vec prejednal, pričom senát odvolacieho súdu jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk <..

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu na základe opravného prostriedku podaného navrhovateľmi, bolo rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Bratislave č.j.: 40/09/595/2010/D, Zn.: 893/92 zo dňa 16.02.2010, ktorým rozhodol, že navrhovatelia ako dedičia po žiadateľoch MUDr. T. G., rod. X. a MUDr. F. X.

A) nespĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. m/ zákona č.229/1991 Zb.,

B) nepriznáva sa im vlastnícke právo k časti pozemku, ani nárok na náhradu za časť pozemku v kat. úz. B., PK vl. č. 4945, parcela č. 1821, druh pozemku záhrada vo výmere 413 m².

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia zákona, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spoj. s § 2501 ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Platí to o to viac, že dôvody odvolania sú totožné s námietkami vznesenými navrhovateľmi v rámci celého správneho konania a prezentovanými aj v opravnom prostriedku a správny orgán, aj krajský súd sa s nimi riadne vysporiadali. Preto sa s napadnutým rozhodnutím a jeho dôvodmi stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Predovšetkým treba uviesť, že je síce povinnosťou súdu reagovať na námietky účastníka konania, ale táto povinnosť nie je absolútna, ale - aj v zmysle judikatúry ústavného súdu, týka sa len námietok, ktoré sú hľadiska predmetu konania právne relevantné a samozrejme z toho iba tých námietok, ktoré boli uplatnené v rámci zákonnej lehoty na podanie opravného prostriedku. V tejto súvislosti preto má odvolací súd za to, že krajský súd reagoval na všetko podstatné, čo bolo v konaní namietané. Pokiaľ ide o prvú námietku, odvolací súd sa stotožňuje s jeho záverom, že spochybňovaná otázka právoplatnosti územného rozhodnutia o umiestnení stavby „Konzulárnych objektov“ nemá vo vzťahu k predmetu konania právnu relevanciu. Ako uviedlo aj Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky vo vyjadrení k odvolaniu, dotknutý pozemok bol vyvlastnený rozhodnutím Odboru výstavby a územného plánovania Obvodného národného výboru Bratislava I. č. 4250/1977-Rep zo dňa 28.07.1977 o vyvlastnení pre výstavbu konzulárnych objektov, ktoré bolo následne potvrdené rozhodnutím Národného výboru hl. mesta SSR Bratislavy - odboru územného plánovania a architektúry o odvolaní č. UPA-821/254/1978 zo dňa 16.03.1977, pričom je nepochybné, že tento účel bol naplnený. A to aj napriek tomu, že do roku 1995 bol dočasne využívaný GR VÚVT, pretože stále išlo o konzulárny objekt. Zákonnou podmienkou pre vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 6 ods. 1 písm. m/ zákona o pôde je skutočnosť, že vyvlastnená nehnuteľnosť nikdy neslúžila účelu, na ktorý bolo vyvlastnená, čo v prejednávanej veci splnené nebolo.

Druhá, opakovaná námietka sa týkala nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu z dôvodu nedostatočnej identifikácie pozemku, ktorý bol predmetom konania. Odvolací súd odkazuje na dôvody, pre ktoré krajský súd vyhodnotil aj túto námietku ako neopodstatnenú. Pokiaľ navrhovatelia v odvolaní poukazovali na identifikáciu parciel zo dňa 13.02.1992, podľa ktorej má pozemok PK č. 1821 celkom 1610 m², táto skutočnosť je uvedená aj v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ale pre identifikáciu pozemku je rozhodujúci fakt, že predmetom vyvlastnenia nebol celý pozemok, ale len jeho časť v

rozsahu 791 m², z ktorej predmetom konania zostalo 413 m², keďže o zvyšných 378 m² už bolo právoplatne rozhodnuté.

Dôvodná nebola ani námietka týkajúca sa nesprávnej aplikácie zákona o súdnych poplatkoch. V ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 71/1991 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, je taxatívny výpočet osôb, ktoré sú od poplatku oslobodené. Pod písm. u/ tohto ustanovenia je o.i. odkaz na zákon č. 229/1991 Zb. o pôde. Ten v ust. § 21a ods. 2 priznáva oslobodenie od súdnych poplatkov oprávnenej osobe domáhajúcej sa svojho práva podľa tohto zákona proti povinnej osobe, teda nie navrhovateľovi v konaní podľa cit. zákona, ale oprávnenej osobe, čo navrhovatelia v danej veci nespĺňajú (nebol im priznaný status oprávnenej osoby v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 písm. m/ zákona o pôde).

Odvolací súd pochybenie v konaní súdu prvého stupňa nezistil.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovatelia neboli v konaní úspešní, zúčastneným osobám trovy nevznikli a odporca zo zákona nemá nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.